

چهره‌هایی که برای همیشه با سینما و تلویزیون وداع کردند

با نزدیک شدن به سال جدید میلادی، مروری داریم بر چهره‌های مهم صنعت سرگرمی در عرصه سینما و تلویزیون که برای همیشه با جعبه جادویی و پرده نقره‌ای وداع کردند.

به گزارش سایت خبری پرسون، سال ۲۰۲۳ نیز با درگذشت چهره‌های تاثیرگذاری در عرصه سینما و تلویزیون همراه بود، از ویلیام فردکین کارگردان نامدار آمریکایی و ستاره‌های بزرگی چون لولوبریجیدا و راکل ولش تا مرگ زودهنگام متیو پری بازیگر سریال محبوب «فرندز».

مایکل گمبون

«سر مایکل گمبون» بازیگر ایرلندی سری فیلم‌های «هری پاتر» بود که در سن ۸۲ سالگی درگذشت. او بیشتر برای بازی در نقش پروفیسور آلبوس دامبلدور در شش فیلم از هشت فیلم هری پاتر شناخته شد. این ستاره متولد دوبلین در طول شش دهه فعالیت خود در تلویزیون، فیلم، تئاتر و رادیو کار کرد و برنده چهار بفتا شد.

زمانی که او به یکی از اعضای اصلی کمپانی بازیگری تئاتر ملی لورنس اولیویه در لندن تبدیل شد، فعالیت حرفه‌ای خود را آغاز کرد و در ادامه سه جایزه اولیویه را برای بازی در تولیدات تئاتر ملی دریافت کرد.

مایکل گمبون پس از مرگ «ریچارد هریس» در سال ۲۰۰۳، نقش دامبلدور - مدیر مدرسه جادوگری هاگوارتز - را در سری فیلم‌های موفق «هری پاتر» بر اساس رمان‌های نوشته «جی کی رولینگ» ایفا کرد.

ران سیفس جونز

ران سیفس جونز بازیگر برنده جایزه امی که بیشتر برای بازی در نقش ویلیام هیل در سریال «This Is Us» (این ما هستیم) شهرت داشت به دلیل مشکل ریوی طولانی‌مدت در سن ۶۶ سال درگذشت.

«جونز» بیشتر برای بازی در سریال «This Is Us» در نقش ویلیام هیل، پدر بیولوژیکی رندال پیرسون (استرلینگ کی. براون) شناخته شد، که برای آن دو جایزه امی مهمان در سال ۲۰۱۸ و ۲۰۲۰ برنده شد. در همان سال، دخترش «جازمن» نیز اولین جایزه امی خود را به دست آورد تا برای نخستین بار یک پدر و دختر در یک سال برنده جایزه امی نام بگیرند.

او سابقه بازی در سریال «نظم و قانون: جنایات سازمان یافته» و سریال‌های «آقای ربات» (۲۰۱۵-۲۰۱۶)، «گیت داون» (۲۰۱۶-۲۰۱۷)، «لوک کیج» (۲۰۱۶-۲۰۱۸)، «به دنبال آلاسکا» (۲۰۱۹) و «حقیقت گفته می‌شود» (۲۰۱۹-۲۰۲۳) را نیز در کارنامه داشت.

همچنین «نیمه نلسون» (۲۰۰۶)، «در سراسر جهان» (۲۰۰۷)، «چانه شیشه‌ای» (۲۰۱۴)، «تقویم تعطیلات» (۲۰۱۸)، «روزهای سگی» (۲۰۱۸) و «نام من دولمیت» (۲۰۱۹) از جمله آثار سینمایی هستند که «ران سیفس جونز» در آن نقش‌آفرینی داشته است.

ویلیام فردکین

ویلیام فریدکین کارگردان برنده اسکار که با ساخت فیلم‌های موفقی چون «ارتباط فرانسوی» و «جن‌گیر» به شهرتی جهانی رسید یکی از مهم‌ترین چهره‌هایی بود که در سال ۲۰۲۳ در سن ۸۷ سالگی درگذشت.

«ویلیام فریدکین» سال ۱۹۷۱ فیلم «ارتباط فرانسوی» را در ژانر جنایی-پلیسی، بر اساس یک داستان واقعی کارگردانی کرد. این فیلم که شامل یکی از هیجان‌انگیزترین صحنه‌های تعقیب و گریز تاریخ سینماست، توانست برنده جوایز اسکار بهترین فیلم، فیلمنامه و تدوین شود و نام «فریدکین» ۳۲ ساله را به عنوان فیلمساز جوان و آینده‌دار مطرح کرد.

این کارگردان پس از آن «جن‌گیر» را بر اساس رمان پرفروش نوشته «ویلیام پیتربلتی» درباره دختری ۱۲ ساله که توسط شیطان تسخیر شده ساخت که این فیلم نامزد ۱۰ جایزه اسکار شد. پس از موفقیت فیلم «جن‌گیر» او تا اوایل قرن بیست‌ویکم به کارگردانی فیلم‌ها و برنامه‌های تلویزیونی ادامه داد اما دیگر نتوانست موفقیت گذشته خود را تکرار کند.

آخرین فیلم بلند ساخته «ویلیام فریدکین» مستندی با نام «شیطان و پدر آمورث» بود که در سال ۲۰۱۷ ساخته شد. این فیلم به مقایسه لحظات فیلم معروف «جن گیر» با جن گیری واقعی می پردازد.

از دیگر آثار او می توان به «برای زندگی و مرگ در لس آنجلس»، «جادوگر»، «گشت زنی»، نسخه تلویزیونی «۱۲ مرد خشمگین» و «جوئی قاتل» اشاره کرد. جایزه شیر افتخاری جشنواره ونیز، جایزه فیپرشی جشنواره فیلم کن برای فیلم «باگ» و همچنین یوزپلنگ طلایی جشنواره «لوکارنو» به پاس یک عمر دستاورد سینمایی از جمله دیگر افتخارات این کارگردان کهنه کار محسوب می شود.

آنگوس کلود

آنگوس کلود هنرپیشه آمریکایی که بیشتر برای بازی در سریال «سرخوشی» شناخته می شود، در سن ۲۵ سالگی از دنیا رفت. او بیشتر برای بازی در نقش یک فروشنده مواد مخدر در سریال «سرخوشی» از شبکه HBO شناخته می شد.

این بازیگر با بازی در نقش شخصیتی به نام «فز» در سریال نوجوانانه و برنده امی «سرخوشی» (Euphoria) به شهرت رسید. «کلود» در دو فصل نخست این سریال یکی از شخصیت های اصلی بود. او همچنین بازی در فیلم های «شمال هالیوود» (۲۰۲۱) و «خط» (۲۰۲۳) را در کارنامه دارد.

آلن آرکین

«آلن آرکین»، بازیگر آمریکایی برنده جایزه اسکار که کارنامه ای از نقش های کمدی و درام داشت در سن ۸۹ سالگی درگذشت. او متولد سال ۱۹۳۴ در محله بروکلین نیویورک بود و وقتی ۱۱ سال داشت، خانواده اش به شهر لس آنجلس نقل مکان کرد.

آرکین در طول فعالیت حرفه ای خود چهار بار نامزد دریافت اسکار شد و این جایزه را در سال ۲۰۰۷ برای بازی در نقش پدربرزگی که با اعتیاد دست به گریبان بود، در فیلم کمدی «خانم سان شاین کوچک» به دست آورد.

او همچنین جایزه تونی، معتبرترین جایزه عرصه تئاتر آمریکا را هم یک بار کسب کرده بود.

یکی از نخستین نقش های اصلی که بازی کرد، در سال ۱۹۶۶ در فیلم کمدی «روس ها می آیند، روس ها می آیند» بود که اولین نامزدی اسکار را برایش رقم زد و در سال ۱۹۶۷ با بازی در نقش یک قاتل دچار روان پریشی در فیلم «تا تاریکی هوا صبر کن» در مقابل آدری هپبورن یکی از نقاط عطف کارنامه اش را رقم زد.

آلن آرکین حتی بعد از ۸۰ سالگی هم در سینما و تلویزیون فعال بود و برای بازی در سریال «شیوه کامینسکی» در مقابل «مایکل داگلاس» نامزد دریافت جایزه امی شد.

او با بازی در فیلم «آرگو» برای چهارمین بار نامزد دریافت جایزه اسکار شد. از دیگر فیلم های کارنامه هنری آرکین می توان به «راه حل هفت درصدی»، «گلن گری گلن راس»، «ادوارد دست قیچی» و «باهوش باش» اشاره کرد.

آندره بروگر

آندره بروگر بازیگر برنده دو جایزه امی که در مجموعه های تلویزیونی همچون «بروکلین نه-نه» و «قتل: زندگی در خیابان» حضور داشت، پس از تحمل یک دوره بیماری در سن ۶۱ سالگی درگذشت. او بیش تر برای بازی در نقش «کاپیتان ریموند هالت» در سریال «بروکلین نه - نه» شناخته می شود که از سال ۲۰۱۳ تا ۲۰۲۱ روی آنتن رفت.

او در سال ۱۹۹۸ برای ایفای نقش کارآگاهی به نام «فرانک پمبلتون» در سریال «قتل: زندگی در خیابان» برنده جایزه «امی» بهترین بازیگر مرد نقش اول شد و همچنین یک جایزه امی دیگر را در سال ۲۰۰۶ برای بازی در نقش یک مجرم حرفه ای در «سارق» کسب کرد.

او نخستین بار در فیلم «شکوه» و در نقش یک سرباز در سینما ظاهر شد. این هنرپیشه همچنین در مجموعه تلویزیونی «هک» که از ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۴ پخش شد در نقش یک کارآگاه مقابل دوربین رفت. او برای بازی در مجموعه سریال درام «مردان یک سن مشخص» دو بار به عنوان نامزد در شاخه بهترین بازیگر مرد نقش مکمل جوایز «امی» معرفی شد.

بروگر در کنار مجموعه های تلویزیونی در فیلم های سینمایی همچون «شهر فرشتگان»، «فراوانی»، «پوزئیدون»، «آواز دوفره»، «مه» و «ترس کهن» نقش آفرینی کرده است.

رایان اونیل بازیگر آمریکایی که بیشتر برای نقش آفرینی نامزد اسکار در فیلم «داستان عشق» شناخته می‌شد، در ۸۲ سالگی درگذشت. اونیل متولد ۲۰ آوریل ۱۹۴۱ در لس آنجلس از پدری نویسنده و فیلمنامه نویس به نام چارلز اونیل و مادری بازیگر به نام پاتریشیا کالاکان بود. او که در ابتدا یک بوکسور بود همراه با خانواده‌اش در کشورهای مختلفی چون بریتانیا، آلمان و مکزیک زندگی می‌کرد.

پس از کار به عنوان بدلکار، «اونیل» در نقش رادنی هرینگتون در سریال «پیتون پلیس» دهه ۱۹۶۰ شبکه ای بی سی بازی کرد و این آغاز حرفه او به عنوان بازیگر بود. پس از آن او در نقش یک دانشجوی حقوق دانشگاه هاروارد در فیلم «داستان عشق» در سال ۱۹۷۰ بازی کرد که یک نامزدی جایزه اسکار را برای او به ارمغان آورد.

او همچنین در نقش‌های مهم دیگری در فیلم کمدی درام «چه خبر دکتر؟» ساخته «پیتر بوگدانوویچ» در سال ۱۹۷۲ در کنار «باربارا استرایسند» و فیلم «ماه کاغذی» در سال ۱۹۷۳ و درام تاریخی «استنلی کوبریک» در سال ۱۹۷۵ با عنوان «بری لیندون» ظاهر شد. اونیل در فیلم «ماه کاغذی» در کنار دخترش «تیتوم اونیل» نیز بازی کرد، فیلمی که یک جایزه اسکار برای دخترش در سن ۱۰ سالگی به ارمغان آورد.

نورمن لیر

نورمن لیر نویسنده، تهیه‌کننده و سازنده سریال‌های کمدی و بسیار محبوب اوایل دهه ۱۹۷۰ مانند «همه در خانواده» و «سنفورد و پسر»، در ۱۰۱ سالگی از دنیا رفت. او که پیش از کار در تلویزیون به عنوان یک نویسنده برتر کمدی تثبیت شده بود، سال ۱۹۶۸ برای فیلمنامه «طلاق به سبک آمریکایی» نامزد اسکار شد و پس از آن یک کمدی بر مبنای یک نمایش محبوب بریتانیایی درباره یک کارگر محافظه‌کار و آشکارا متعصب ساخت که با عنوان «همه در خانواده» به یک موفقیت فوری بدل شد.

چنین شد که «همه در خانواده» و «سنفورد» که درباره یک خانواده سیاه‌پوست لس‌آنجلسی بود، به سریال‌های رتبه اول و دوم کشور بدل شدند. پس از آن ۶ سریال جانبی از «همه در خانواده» ساخته شد و این سریال ۴ جایزه امی در سال‌های ۱۹۷۱ تا ۱۹۷۳ و جایزه پیبادی سال ۱۹۷۷ را برای لیر به ارمغان آورد تا برای ارایه کمدی با وجدان اجتماعی از وی تجلیل شود. وی دومین جایزه خود را سال ۲۰۱۶ به خاطر دستاوردهای شغلی دریافت کرد.

برخی از دیگر ساخته‌های لیر شامل «یک روز در یک زمان» سریالی که از ۱۹۷۵ تا ۱۹۸۴ روی آنتن بود و «سکنه‌های متفاوت» که از ۱۹۷۸ تا ۱۹۸۶ روی آنتن رفت.

وی در سینما هم فعال بود و فیلمنامه‌های «بیا شاخ خودت را بزن» (۱۹۶۳)، «شبی که به مینسکی حمله کردند» (۱۹۶۸) و «دزدی که به شام آمد» (۱۹۷۱) از جمله فیلمنامه‌هایی بود که لیر برای پرده سینما نوشت.

متیو پری

جسد بی‌جان متیو پری، بازیگر سریال معروف فرندز (دوستان) در حالی در خانه‌اش پیدا شد که او هنگام مرگ ۵۴ سال داشت. این بازیگر آمریکایی بیشتر برای بازی در نقش «چندلر بینگ» در سریال کمدی دهه ۱۹۹۰ «فرندز» شناخته می‌شد.

پری که در سال ۱۹۶۹ در ماساچوست به دنبال آمده بود در شهر اوتاوا در کانادا بزرگ شد و در نوجوانی به لس‌آنجلس نقل مکان کرد. او از ۱۹۸۷ تا ۱۹۸۸ در نقش شخصیتی به نام «چاز راسل» در سریال «بویز» ظاهر شد و در نمایش‌هایی از جمله «گروئینگ پینز» هم بازی کرد. اما او با «فرندز» یک ستاره بین‌المللی شد؛ سریالی که فراز و نشیب زندگی شش جوان نیویورکی در یافتن عشق، کار و دوست را به تصویر می‌کشید.

این سریال کمدی همچنین با بازیگری «جنیفر انیستون»، «کورتنی کاکس»، «دیوید شوایمر»، «مت لابلانک» و «لیسا کودرو» یکی از موفق‌ترین نمایش‌های تاریخ تلویزیون شد. «متیو پری» در چندین فیلم سینمایی از جمله «فولز راش این» (احمق‌ها بشتابید)، «آلموست هیروز» (تقریباً قهرمان) و «هول ناین یاردز» (همه نه یارد) ظاهر شده بود.

بررسی پزشکی قانونی لس‌آنجلس نشان می‌دهد این بازیگر آمریکایی، به دلیل تاثیر شدید ماده روان‌گردان کتامین فوت کرده است.

ریچارد راوندتری

ریچارد راوندتری، بازیگر مجموعه فیلم‌های «شفت» که از او به عنوان نخستین قهرمان اکشن سیاه‌پوستیاد می‌شود در ۸۱ سالگی درگذشت. فیلم «شفت» سال ۱۹۷۱ به کارگردانی جردن پارکس با اقتباس از رمانی نوشته ارنست تایدیمن ساخته شد.

او پیش از این تنها در یک فیلم ظاهر شده بود اما با بازی در فیلم «شفت» به یکی از بازیگران مطرح و محبوب تاریخ سینما تبدیل شد. او با بازی در این فیلم تاریخ سینما را تغییر داد و میراث بزرگی برای فیلم‌های آینده خلق کرد.

این بازیگر در چهار دنباله دیگر فیلم «شفت» در سال‌های ۱۹۷۲، ۱۹۷۳، ۲۰۰۰ و ۲۰۱۹ هم بازی کرد. بر مبنای این فیلم سریالی هم در سال ۱۹۷۳ و ۱۹۷۴ ساخته شد که «راوندتری» بازیگر آن هم بود. راوندتری برای بازی در فیلم «شفت» نامزد گلدن گلوب شد.

برت یانگ

برت یانگ که نقش پائولی را در ۶ فیلم «راکی» در کنار سیلوستر استالونه بازی کرد و برای بازی در فیلم اصلی در سال ۱۹۷۶ نامزدی اسکار را برای بازیگر نقش مکمل مرد دریافت کرده بود، در ۸۳ سالگی از دنیا رفت.

فیلم «همه تپله‌ها» رابرت آلدریچ در سال ۱۹۸۱ در کنار پیتر فالک و «روزی روزگاری در آمریکا» سرجیو لئونیه در سال ۱۹۸۴ هم از نقش‌آفرینی‌های وی است که منتقدان را به تمجید واداشت. او در سال ۱۹۹۹ در کمدی رمانتیک «چشم آبی میکی» همبازی هیو گرانت بود.

یانگ در سریال‌ها و فیلم‌های تلویزیونی متعددی هم ظاهر شد که «قصه‌هایی از سردابه»، «کلمبو»، «محدودیت‌های بیرونی» و «عروسک روسی» از جمله آن‌ها بودند.

اولین نقش تاثیرگذار وی در فیلم «محله چینی‌ها» ساخته رومن پولانسکی در نقش کرلی بود. وی در اکشن مهیج ساخته سام پکین‌پا با نام «نخبگان قاتل» (۱۹۷۵) هم در کنار دنیرو بازی کرده بود.

گلندا جکسون

«گلندا جکسون» بازیگر برنده دو جایزه اسکار و سیاستمدار پیشین بریتانیایی بود که امسال در ۸۷ سالگی درگذشت. این بازیگر بریتانیایی اخیراً در فیلم «فراری بزرگ» در کنار مایکل کین نقش آفرینی کرده بود.

گلندا جکسون برنده دو جایزه اسکار بود و از دهه ۹۰ میلادی وارد عرصه سیاست شد. او عضو حزب کارگر و از سال ۱۹۹۲ تا ۲۰۱۵ نماینده پارلمان بریتانیا بود. او یک بار در سال ۱۹۷۱ برای بازی در فیلم «زن عاشق» و بار دوم در سال ۱۹۷۴ برای بازی در فیلم «لمس عزت» جایزه اسکار گرفت.

بازی درخشان او در فیلم «الیزابت گم شده است» برای او در سال ۲۰۲۰ یک جایزه بفتا به ارمغان آورد. جکسون در ۵۶ سالگی اعلام کرد که بازیگری را رها می‌کند تا به عنوان نامزد حزب کارگر وارد پارلمان بریتانیا شود.

تریت ویلیامز

تریت ویلیامز که بیشتر به خاطر بازی در فیلم «مو» ساخته «میلوش فورمن» در سال ۱۹۷۹ شناخته شد، بر اثر یک سانحه رانندگی با موتورسیکلت درگذشت.

این بازیگر آمریکایی تقریباً ۵۰ سال فعالیت حرفه‌ای شامل بازی در نقش‌های اصلی در سریال تلویزیونی «لورود» و فیلم سینمایی «مو» را داشت؛ نخستین بار در سال ۱۹۷۵ به عنوان افسر پلیس در فیلم «قهرمان مرگبار» ظاهر شد و در بیش از ۱۲۰ نقش تلویزیونی و سینمایی از جمله فیلم‌های «عقاب فرود آمد»، «شاهزاده شهر» و «روزی روزگاری در آمریکا» ظاهر شد. او برای بازی در نقش جورج برگر رهبر هیپی‌ها در نسخه سینمایی موزیکال موفق «مو» در سال ۱۹۷۹ نامزد جایزه گلدن گلوب شد.

او همچنین در ده‌ها سریال تلویزیونی ظاهر شد اما شاید بیشتر به خاطر نقش اصلی‌اش در سریال «لورود» از سال ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۶ در نقش دکتر اندرو براون، شناخته می‌شد.

تریت ویلیامز همچنین حضوری مکرر در نقش لنی راس در سریال «نجیب‌زادگان» داشت و حضور او روی صحنه تأثیر برادوی نیز شامل نمایش‌هایی از جمله «گریس» و «دزدان دریایی پنزانس» بود.

لنس ردیک

لنس ردیک که برای بازی در فیلم‌های «جان ویک» و همچنین سریال‌هایی چون «شنود» و «فرینج» شناخته می‌شد نیز در ۶۰ سالگی از دنیا رفت.

شناخته شده‌ترین نقش «ردیک» ایفای نقش ستوان پلیس بالتیمور «سدریک دنیلز» در سریال جنایی «شنود» محصول شبکه HBO بود.

دیگر نقش‌های تلویزیونی این بازیگر شامل سریال‌های «بوش»، «گم‌شده»، «اوز» و نقش اصلی در درام علمی تخیلی «فرینج» نبود. او قبل از مرگ نقش زئوس را برای اقتباس تلویزیونی جدید «پرسی جکسون» ایفا کرده بود.

لنس ردیک در سینما نیز در فیلم‌های «سقوط کاخ سفید»، «عشق سیلوی»، «برادر به برادر» و همچنین مجموعه فیلم‌های پرفروش «جان ویک» ظاهر شده بود. علاوه بر قسمت چهارم فیلم «جان ویک»، نقشی را برای فیلم «بالرین» با حضور «آنا د آرماس» نیز ایفا کرده و در نسخه جدید فیلم «مردان سفید نمی‌توانند بپرند» هم حضور داشته است.

تام سایزموور

«تام سایزموور» بازیگر آمریکایی پس از ابتلا به عارضه آنوریسم مغزی درگذشت. این هنرپیشه آمریکایی که بیشتر برای بازی در فیلم «نجات سرباز رایان» شناخته می‌شد در سن ۶۱ سالگی از دنیا رفت.

سایزموور در فیلم‌هایی از جمله «نجات سرباز رایان» از استیون اسپیلبرگ، «مخمصه» ساخته مایکل مان و «سقوط شاهین سیاه» به کارگردانی ریدلی اسکات بازی کرده است.

این بازیگر در یکی از اولین حضورهای مهم خود در سینما در فیلم «متولد چهارم جولای» ساخته الیور استون در سال ۱۹۸۹ ظاهر شد و بعدها در فیلم «نقطه شکست» به کارگردانی کاترین بیگلو در سال ۱۹۹۱ و «قاتلان بالافطره» (۱۹۹۴) دیگر ساخته الیور استون ظاهر شد.

«دشمن کشور»، «زندان»، «احیای مردگان»، «جاده سرخ»، «قبل از اینکه بخوابم»، «شیطان در لباس آبی»، «مغز استخوان مبارزه کن»، «جاده زی‌زیکس»، «سیاره سرخ»، «دشنه» و «سمی» از جمله دیگر فیلم‌های تام سایزموور محسوب می‌شوند.

ریچارد بلزر

ریچارد بلزر کم‌دین و بازیگر آمریکایی که بیشتر برای بازی در نقش کارآگاه جان مانچ در سریال‌های «نظم و قانون» و «قتل: زندگی در خیابان» شناخته می‌شد، در سن ۷۸ سالگی درگذشت.

بلزر بیش از دو دهه و در ۱۰ سریال در نقش یک کارآگاه جنایی به نام جان مانچ بازی کرد که مستعد نظریه‌های توطئه بود. او نخستین بار در سال ۱۹۹۳ در یکی از قسمت‌های سریال «قتل» و آخرین بار هم در سال ۲۰۱۶ در سریال «نظم و قانون: واحد قربانیان ویژه» در این نقش ظاهر شد.

کارآگاه مانچ به یکی از طولانی‌ترین شخصیت‌های تلویزیون ایالات متحده تبدیل می‌شود که بیش از ۲۰ سال با عینک آفتابی در صفحه نمایش کوچک حضور داشت.

ریچارد بلزر در سال ۲۰۰۸ با همکاری «مایکل یان بلک» رمانی با عنوان «من یک پلیس نیستم!» را منتشر کرد! او همچنین به نوشتن چندین کتاب در مورد تئوری‌های توطئه درباره موضوعاتی چون ترور جان اف کندی و ناپدید شدن پرواز ۳۷۰ خطوط هوایی مالزی کمک کرد.

راکل ولش

راکل ولش بازیگر آمریکایی که در دهه شصت و هفتاد با فیلم «سفر روایی» و فیلم‌های دیگر به یکی از نمادهای بزرگ گیشه و فرهنگ پاپ تبدیل شد، در سن ۸۲ سالگی از دنیا رفت. ابن بازیگر افسانه‌ای سینما، تئاتر و تلویزیون، در دوران حرفه‌ای خود طی بالغ بر ۵۰ سال، در بیش از ۳۰ فیلم و ۵۰ سریال تلویزیونی حضور یافت.

ولش کار خود را به عنوان مجری برنامه پیش بینی آب و هوا در یک ایستگاه تلویزیونی محلی در کالیفرنیا شروع کرد و سپس نقش‌های کوچکی را در سریال‌ها و فیلم‌های تلویزیونی از جمله «راوست ابوت» با بازی «الویس پریسلی» بر عهده گرفت.

موفقیت او در سینما در اواسط دهه شصت میلادی و با فیلم‌های سینمایی چون «سفر روایی» و «یک میلیون سال قبل از میلاد» به دست آمد و او در سال ۱۹۷۵ جایزه گلدن گلوب خود را به عنوان بهترین بازیگر زن کمدی یا موزیکال برای بازی در فیلم «سه تفنگدار» دریافت کرد.

در دهه نود میلادی، او در نقش خودش در فیلم «اسلحه برهنه: نتیجه نهایی» ظاهر شد و در دهه‌های بعد در سال ۲۰۰۱ در کمدی رمانتیک «قانونا بلوند» و در ادامه در فیلم کمدی «چگونه یک عاشق لاتین باشید» ساخته «یوجینو دربز» مقابل دوربین رفت که آخرین فیلم او نیز بود.

جینا لولوبریجیدا

جینا لولوبریجیدا هنرپیشه ایتالیایی سرشناس یود در سن ۹۵ سالگی درگذشت. او از ستارگان سینمای جهان در قرن بیستم که در کنار «سوفیا لورن» و «کلودیا کاردیناله» محسوب می‌شد.

شهرت جهانی لولوبریجیدا با فیلم «فان فان لاتولپ و نیز «مهرویان شب» که هردو در سال ۱۹۵۲ اکران شدند، آغاز شد و ایفای نقش در فیلم «گوژپشت نوتردام» (۱۹۵۶) او را به شهرت بیشتری رساند.

او برای بازی در فیلمی با عنوان «زیباترین زن جهان» با این لقب نیز شناخته می‌شد.

«بریجیدا» در سال ۱۹۶۱ به عنوان ستاره محبوب جهان برنده جایزه گلدن گلوب شد اما دهه ۷۰ میلادی برای مدتی از سینما کناره گرفت و به عکاسی روی آورد. او با پرتره‌هایی که از شخصیت‌های مشهور فرهنگی و سیاسی و همکاران سینمایی‌اش گرفت بسیار موفق شد. بریجیدا در دهه ۸۰ میلادی دوباره به سینما بازگشت و در سال ۱۹۸۶ رییس هیات داوران جشنواره برلین شد.

ملیندا دیلون

ملیندا دیلون بازیگر فیلم‌هایی چون فیلم کلاسیک علمی-تخیلی استیون اسپیلبرگ «برخورد نزدیک از نوع سوم» و درام روزنامه‌نگاری «غیبت مالیس» یا «بدون سوءنیت» با بازی پل نیومن و نیز «داستان کریسمس» بود که ۸۲ سالگی درگذشت.

دیلون از سابقه پنج دهه بازیگری در هالیوود برخوردار بود و بازیگر فیلم‌های متعددی از جمله «هری و خانواده هندرسون»، «مشت»، «غیبت مالیس»، «شاهزاده جز و مد»، «به وونگ فو، برای همه چیز متشکرم! جولی نیومر»، «جفرسون‌ها» و ... بود.

وی کارش را ابتدا به عنوان بازیگر صحنه نمایش آغاز کرد و برای بازی در نمایش اصلی «چه کسی از ویرجینیا وولف می‌ترسد؟» در سال ۱۹۶۲ در حالی که تنها ۲۳ سال داشت نامزدی جایزه تونی را کسب کرد. ۱۴ سال بعد وی در دو نقش متفاوت در فیلم زندگی‌نامه‌ای وودی گاتری «جهش به سوی افتخار» نامزدی گلدن گلوب را کسب کرد.

وقتی اسپیلبرگ برای فیلم «برخورد نزدیک از نوع سوم» فراخوان دارد دیلون برای این نقش انتخاب شد و برای بازی در نقش مادری که پسرش توسط بیگانگان ربوده می‌شود نامزدی اسکار بهترین بازیگر زن نقش مکمل را به دست آورد. او چهار سال بعد در سال ۱۹۸۱ برای فیلم «غیبت مالیس» دومین نامزدی بازیگر نقش مکمل اسکار را دریافت کرد.

این بازیگر آخرین بار در درام خانوادگی کانادایی «هارتلند» بازی کرد و از سال ۲۰۰۷ از بازیگری دست کشید و به همین دلیل بار دیگر در نقش خودش در ادامه «داستان کریسمس» ظاهر نشد و جولی هاگرتی این نقش را تکرار کرد.

مایک نوسبوم

مایک نوسبوم بازیگر آمریکایی که طی سالیان همکاری‌های زیادی با دیوید ممت از جمله در نمایش «گلن بری گلن راس» در تئاتر برادوی داشت، در سن ۹۹ سالگی درگذشت.

او بیش از نیم قرن در صحنه‌های تئاتر شیکاگو بازی می‌کرد و در سال ۲۰۱۹ جایزه یک عمر دستاورد را از لیگ تئاتر شیکاگو دریافت کرد.

او در سینما در فیلم‌هایی چون «جذابیت مهلک» (۱۹۸۷)، «در میدان رویاها» (۱۹۸۹) و «در مردان سیاه پوش» (۱۹۹۷) بازی کرد.

مایک نوسبوم و دیوید ممت، نمایشنامه‌نویس و کارگردان آمریکایی، نخستین بار در اواخر دهه ۱۹۶۰ ملاقات کردند و برنده آینده جایزه پولیتزر او را در نقش معلم در سال ۱۹۷۵ در نمایش سه نفره «بوفالوی آمریکایی» در تئاتر گودمن در شیکاگو انتخاب کرد. او همچنین در نمایش «نسبیت» از دیوید ممت نیز نقش آلبرت انیشتین را بازی کرد.

نوسبوم اولین بار به عنوان کارگردان کمدی موزیکال در سال ۱۹۸۲ به برادوی راه یافت که تنها پنج اجرا طول کشید. او چهار سال بعد با بازی در نمایش «خانه برگ‌های آبی» ساخته جان گوار به عرصه نمایش بازگشت.

«هری و تونتو» (۱۹۷۴)، «از دست دادن آیزایا» (۱۹۹۵) و «سرقت بزرگ سرقت کوچک» (۱۹۹۵) از جمله دیگر نقش‌افزینی‌های این بازیگر آمریکایی در عرصه سینما هستند.